

หน้ากาก

บทที่ 8

ปองทองแอบเฝ้ามองชายหนุ่ม นับจากวันที่เจ้านายออกปากมอบหมายงานใหม่ที่ไม่เป็นทางการให้ทำ สีหน้าเคร่งขรึมแฝงความขัดเคืองใจทำให้เธอเป็นกังวล รหัทไม่ได้ปฏิเสธ ชรัมย์ แต่สีหน้าและท่าทางบอกให้รู้ว่าเขาไม่ต้องการจะเกี่ยวข้องกับ

ชรัมย์ จะอ่านท่าทีของชายหนุ่มออก หนุ่มสูงวัยผู้คร่ำอยู่ในธุรกิจการค้าเรียกปองทองเข้ามาย้ำถึงความตั้งใจเดิมหลายครั้ง

“ไม่ใช่ว่าฉันอยากทำให้เธอสองคนผิดใจกัน แต่ถ้าเราได้อะไรจากทัตทยา เราก็มีทางจะโจมตีเจ้าจาริตกับนายวาทีนได้ ทางไหนแข็งขึ้นทุกวัน เราจะไม่ไปถึงไหนเลย อีกหน่อยถ้ามันคิดจะโค่นเราเมื่อไหร่ ฉันว่าเราเสร็จแน่...

...คุยกับแฟนเธอดูซิ ปอง ฉันจะออกทุนตั้งบริษัทให้นายระเป็นเจ้าของ แล้วอีกหน่อยจะยกให้เธอสองคนไปทำกันต่อ จะได้เป็นเถ่าแก่กันเองสร้างเนื้อสร้างตัวกันได้เร็วๆ ”

ปองทองทำงานให้ชรัมย์มานาน ได้รับความสนิทสนมเอ็นดูราวกับญาติสนิททำให้เกิดความรู้สึกผูกพัน จาริต มีธุรกิจหลายอย่าง แต่งานอย่างหนึ่งนั้นแข่งขันแย่งชิงผลประโยชน์กับเจ้านายตรงๆ แต่แรก ปองทองก็ไม่ได้มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับจาริต แต่ครั้งรู้ว่าวาทีนและทัตทยาเกี่ยวข้องกับหนุ่มใหญ่ผู้นั้น ปองทองก็เริ่มรู้สึกต่อต้านมากขึ้นทุกที

สมัยที่ยังเป็นเด็ก เธอเคยเห็นทัตทยานั่งรถคันใหญ่ขณะที่เธอเดินหรือไม่ก็ยืนรอรถประจำทางจะไปโรงเรียน บางครั้งรถคันนั้นพาทัตทยามาจอดใกล้บ้านเมื่อคนของวาทีนมาเก็บเงินค่าเช่าที่ เด็กหญิงทั้งสองเคยมองหน้ากันหลายครั้ง ไม่เคยมีการทักทาย ปองทองซิงซังไปหน้าสวยงามแต่ดวงเฉยที่มองเมินไปจากเธอนักหนา เธอซิงซังโชคชะตาที่ให้ความแตกต่างกับเธอจากเด็กหญิงคนนั้นถึงเพียงนี้ในบางครั้งเด็กหญิงคนนั้นเปิดประตูลงมายืนบิดตัวรอคอย เสื้อผ้าหรือรองเท้าใหม่เอี่ยมราวกับไม่เคยจะแตะถูกพื้นดินที่สกปรก ดูเหมือนชีวิตของทัตทยาเป็นสิ่งที่เกินใฝ่ฝัน ปองทองเคยมาดหมายว่าสักวันหนึ่งเธอจะมีให้ได้อย่างที่ทัตทยา

ความรู้สึกต่อต้านเริ่มมาตั้งแต่ตอนยังเล็กและมาไหมทวิเมื่อแม่ของเธอต้องสังเวทชีวิตในไฟที่ถูกจุดให้ลุกไหม้เพราะเจ้าของที่ดินไม่สามารถจะควบคุมผู้เช่าเดิมและยังคนที่ย้ายเข้ามาอยู่อาศัยในที่ดินมากขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่จ่ายค่าเช่าได้อีกต่อไป ในบัดนี้อาคารหรูสูงลิบถูกสร้างขึ้นมาแทนที่ ผลประโยชน์จำนวนมากถูกแลกมาด้วยชีวิตและน้ำตาของคนจำนวนหนึ่ง

ปองทองเดินเข้าไปหาชายหนุ่ม มองเขาทำงานกับคอมพิวเตอร์อยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดไม่เต็มเสียง

“ หมู่นี้ไม่เห็นระออนไลน์คุยกับทัตทยาเลย ”

สีหน้าของรหัทบึ้งตึงทันที พูดโดยไม่หันมามองหน้า

“ ยังไงกันแน่ ปองเคยไม่พอใจที่ระคุยไม่ใช่หรือ ”

“ ก็ใช่ แต่เจ้านายขอร้องมานะ ”

เขานิ่ง สีหน้าไม่ดีขึ้น

ปองทองถามว่า “ ระจะไม่ช่วยนายหรือ ”

อีกฝ่ายกลับตอบว่า “ ผมหางานใหม่แล้ว ”

“ งานใหม่... อะไร นี่ระโกธนายหรือ ”

“ เปล่า แต่ผมไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับ ”

“ ระ ” เสียงเรียกสะเทือนใจ “ ระชอบทัตทยาถึงขนาดนั้นเชียหรือ ”

อีกฝ่ายขบขมจนเห็นเป็นสัน สีหน้ากร้าวขึ้น

“ ใครว่า ”

“ ก็ถึงขนาดจะออกจากงานเพื่อผู้หญิงคนนั้น ” เธอเสียงเขี้ยวความน้อยใจและขุ่นเคืองแล่นขึ้นมาเป็นริ้ว นัยตาเรื่อแดงขึ้นทุกขณะ

“ ผมไม่ได้จะออกจากงานเพื่อใคร ”

“ แล้วยังไงล่ะ ” เสียงเธอแตกพร่าอย่างขุ่นเคืองไม่แพ้กัน

“พอนายแตะต้องทัตทยาเข้าหน่อยระก็โกธเป็นฟินเป็นไฟถึงขนาดจะออกจากงาน ไม่คิดถึงอย่างอื่นแล้ว ”

“ ผมไม่ได้ติดต่อกับทัตทยาแล้ว และจะไม่ทำอีกเพื่อใครทั้งนั้น ”
 ร่างสูงลุกออกไปจากที่นั่งด้วยท่าที่หุนหัน ปรกกายตาในใบหน้าที่หัน
 มา ร้าวรานจนปองทองใจหาย อะไรจะทำให้เขาสะเทือนใจได้ขนาด
 นั้น

อีกครู่หนึ่งชายหนุ่มก็พูดออกมาว่า

“ ผมไม่เคยต้องฝืนใจตัวเองและจะไม่ทำด้วย ”

“ ต้องฝืนใจอะไร ” เธอสวนทันควัน

อีกฝ่ายหาคำตอบไม่ได้ แต่ประกายกร้าวในสีหน้าขุนเคือง
 บอกให้รู้ว่าไฟอารมณ์กำลังปะทุ ร่างสูงเดินออกไปจากห้อง ปิด
 ประตูตามหลังเสียงดังจนคนอื่นๆ หันมามอง...

ปองทอง ต้องตามมาถึงบ้านของชายหนุ่มในเย็นวันนั้นเมื่อเขา
 ไม่ยอมกลับเข้าที่ทำงานอีก หญิงสาวคนหนึ่งนั่งชิงช้ามองเด็กหญิง
 ตัวน้อยวิ่งอยู่ในสนาม พอเห็นก็ลุกเดินมาเปิดประตูให้ เธอเดิน
 กลับไปอุ้มเด็กน้อยที่วิ่งเตาะเตาะเข้ามาหา ขณะที่ปองทองเคลื่อนรถ
 เข้ามาข้างในบริเวณบ้าน

ปองทองโล่งใจที่เห็นรถของชายหนุ่มจอดอยู่

“ ระบุบ้านหรือ ริน ” เธอหันมาถาม

“ อยู่ค่ะ วันนี้กลับแต่เช้า ไม่รู้ว่าอารมณ์เสียอะไร หนังก
 ไม่ยอมพูดยอมจา ”

ปองทองไม่ตอบ ความที่จืดจ๋ออยู่กับคนที่ถูกพูดถึงทำให้ลึม
 ทักทายเด็กน้อยที่ทำท่าดีอกดีใจจะทักทายด้วย หันหน้าเดินตรง
 เข้าบ้านไปอย่างรวดเร็ว

ระรินอุ้มลูกเดินตามอย่างไม่ถือสา เห็นเพื่อนของพี่ชาย
 ลังเลอยู่ตรงหัวบันไดที่จะขึ้นไปสู่ชั้นบน แต่พอก้าวขึ้นไปได้เพียง
 สองสามขั้น ร่างสูงก็เดินสวนลงมาเสียก่อน

เขาเอื้อแขนรับร่างจ้อยที่โผล่เข้ามาหา

ปองทองเดินตามมายืนมองอย่างอึดอัดใจ ระรินรู้สึกว่
 ตัวเองจะเป็นส่วนเกินจึงทำท่าจะถอยหนี

“ รินไปดูป่าไผ่ทำกับข้าวดีกว่า วันนี้มียอดมะพร้าวด้วย
 ประเดี๋ยวจะผัดใส่ก๋วยกับเห็ดให้พี่ปองทาน ”

“ จ๊ะ ” ปองทองยิ้มจืดๆ

“ น้องหลิวมากับแม่คะ อย่าเพิ่งกวนคุณลุง ”

พอร่างจ้อยของหลานสาวถูกรับคืนไป ชายหนุ่มก็เดินผ่านไป
 นั่งทำสีหน้าบอกรับไม่รับ ปองทองเดินมานั่งข้างๆ พูดเสียงอ่อน

“ ระบุไม่กลับเข้าบริษัทก็เลยยังพูดกันไม่รู้เรื่อง ”

“ ผมจะลาออก ”

“ ได้งานแล้วหรือ ”

“ ผมไม่เคยว่างงานนานหรอก ”

“ รู้แล้วว่าระบุเก่ง ใครๆ ก็อยากได้ตัว แต่ว่าจำเป็นต้องเสี่ยง
 กับงานใหม่ด้วยหรือ ” เธอถาม “ เป็นลูกจ้างเขายังไงๆ ก็หนีไม่
 พันต้องทำตามคำสั่ง ถ้าระบุไปเจอคนเอาเปรียบหลอกใช้หรือหัวหน้า
 ที่เอาแต่ความดีความชอบใส่ตัว จะไม่ยิ่งขมขื่นกว่านี้หรือ ”

ชายหนุ่มนิ่ง ประสพการณ์การทำงานที่ผ่านมาให้บทเรียนกับ
 เขาไว้พอสมควร ในวิถีชีวิตทุกวันนี้ ไม่มีใครหนีคำว่ายากลำบาก
 ไปได้พ้น

“ นายรักเราสองคนนะ ที่นายใช้ระบุก็ใช้อย่างลูกหลาน
 เรื่องแบบนี้ถ้าไม่รักกันใครเขาจะกล้ามาพูดตรงๆ ”

สีหน้าของชายหนุ่มอ่อนลง ปองทองจึงพูดต่อไปว่า

“ นายจะตั้งบริษัทใหม่ให้ระบุบริหาร แล้วอีกหน่อยก็จะยกให้
 จริงๆ ระบุจะได้ไม่ต้องเป็นลูกจ้างใครอย่างที่ตั้งใจไว้ยังไงล่ะจ๊ะ ”

เธอเว้นระยะ ก่อนจะเน้นอย่างอ่อนโยนว่า

“ ทำเพื่อระบุกับน้องหลิวนะ ระบุนะ ”

“ อีกหน่อยนะเมื่อไหร่ ” ชายหนุ่มถามเสียงขุ่น “ นายคิด
 จะให้ผมเกาะอยู่กับผู้หญิงคนนั้นนานเท่าไร ”

ปองทองสั่นหน้า “ ปองเองก็ไม่รู้ แต่ถึงอย่างไรระบุก็จะได้
 คำตอบแทนคัมค่าตลอดเวลาที่ทำงานนี้ แล้วถ้าไม่ชอบจริงๆ จะเลิก
 เมื่อไหร่ก็ได้ ”

“ ตอนนี้ผมก็ไม่ชอบอยู่แล้ว ” เสียงขุ่นของต้อตึง

ปองทองนั่งอย่างพยายามสงบอารมณ์ ก่อนจะถามว่า

“ ระบุชอบทัตทยานักหรือ ”

“ ตอนนี้ไม่ชอบแล้ว ”

น้ำเสียงขัดเคืองที่สวนตอบกลับมาทำให้เธอยิ้มออกมาได้

“ แล้วยังไงล่ะ ”

“ ผมทนพูดกับเขาไม่ได้อีกแล้ว แล้วจะไปตีสนิทด้วยได้ยังไง ผมบอกแล้วว่าทนผินใจตัวเองไม่ได้ ”

“ พยายามหน่อยสิ ะ จำไม่ได้เหรอ นายพูดบ่อยๆ ว่าถ้าอยากจะชนะให้หมั่นยิ้มกับศัตรู นึกว่าระจะเก่งเสียอีก ยังไม่ทันจะออกศึกเลยก็ยอมแพ้เสียแล้ว ”

ชายหนุ่มนิ่ง

ศัตรูหรือ...

เขาไม่อยากจะเชื่อเลยว่าจู่ๆ ผู้หญิงหน้าหวานที่ทำให้เขาสิงโลดราวกับหนุ่มน้อยเพิ่งพบพานกับความรักจะกลายมาเป็นศัตรูของเขาไปจริงๆ.....

ทักทายยิ้มให้ชายหนุ่มร่างสูงแข็งแกร่งราวกับนักกีฬาที่เดินตรงเข้ามาหาในทันทีที่เห็นเธอเดินเข้ามาในห้องอาหาร สีหน้าของเมษแฉ่มชื่น รอยยิ้มในประกายตาระริกแพรวพราวทำให้เธอนึกถึงใครอีกคนหนึ่งยิ่งนัก

รหัทเองก็มีรอยยิ้มแบบนี้ แต่ว่าดูกระจ่างและไร้เล่ห์กลกว่าหลับตาครั้งใด ทักทายก็นึกถึงรอยยิ้มยามที่แก้ม ซึ่งทำให้ใบหน้าของชายหนุ่มผู้นั้นดูคล้ายเด็กชายรักสนุกแทนที่จะเป็นหนุ่มใหญ่ในวัยกว่าสามสิบปีที่ทุ่มเทเงินให้กับการกุศลเพื่อที่จะได้แต่งงานกับสาว

หญิงสาวแอบถอนใจเศร้าๆ

“ สวัสดิ์ดีคะ เจอกันอีกแล้ว ”

“ ผมมาทานข้าวที่นี่ ภาวนาให้ได้พบคุณทักทายสักครั้ง ”
เมษเริ่มบทเกี้ยว

“ อยากพบครั้งเดียวหรือคะ ”

“ ครั้งแรกสำหรับครั้งต่อๆ ไปครับ ”

ทักทายหัวเราะ ไม่ได้รู้สึกขัดเขินเหมือนครั้งก่อนที่ต่างก็ใส่ชุดว่ายน้ำเกาะขอบสระคุยกันอีกแล้ว “ วันนี้ฉันนึกเบื่อบ้าง ก็เลยลองเดินลงมาดู ตามปรกติจะทำอะไรง่าย ๆ ทานเองคะ ”

“ กว่าคำภาวนาของผมนจะสัมฤทธิ์ผล ” ชายหนุ่มทำสีหน้าให้เธอได้หัวเราะ

หญิงสาวนั่งตรงข้าม ทานอาหารพลางพูดคุยด้วย ชายหนุ่มที่นั่งตรงหน้า คมคายหล่อเหลาราวกับพระเอกหนัง คำพรั่วพูดหยอกเย้าเกี้ยวพาในประกายตาช่างเล่น น่าจะทำให้เธอลืมคนที่เคยเข้าระบบผ่านเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์มาคุยด้วย แต่เธอกลับจะยิ่งนึกถึง... รหัทหายไปไหน เหตุใดจู่ๆ ก็ตัดความสัมพันธ์ไปเสียเฉยๆ

ทักทายอดนึกไม่ได้ว่าเธอจะรู้สึกอย่างไรหากคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าคือรหัท แทนที่จะเป็นเมษ อบอุ่นหรือ... มันคงจะมากไปกว่านั้น เธอจะมีความสุขที่สุดต่างหาก...

หญิงสาวกำลังเปิดเครื่องคอมพิวเตอร์ เมื่อได้รับโทรศัพท์จากจาริต เสียงที่พูดมาหงุดหงิดเป็นปรกติ

“ คุณมัวไปทำอะไรอยู่ที่นี่ ผมเรียกมาตั้งหลายครั้ง ”

“ ลงไปทานข้าวคะ ”

“ แล้วทำไมไม่เอาโทรศัพท์มือถือถือไปด้วย ”

“ ลืมคะ ” เธอเสียงเจื่อน

“ มีโทรศัพท์มือถือก็ไม่ใช้ โยนทิ้งไปเสียดีกว่าละมัง ”

ไม่ใช่ครั้งแรกที่ทักทายต้องหน้าเจื่อนกับน้ำเสียงหงุดหงิดตำหนิหรือบางครั้งก็ถึงกับเอ็ดตะโรเสียงดัง ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของอีกฝ่ายซึ่งทำเหมือนเธอเป็นเด็กเล็กๆ ในความปกครอง จาริตไม่ได้เป็นเช่นนั้นกับเธอคนเดียว แต่กับลูกน้องของเขาแทบจะถ้วนหน้า บ่อยๆ ที่หญิงสาวได้ยินเสียงเอ็ดลูกน้องผ่านโทรศัพท์ หากเธอไปออฟฟิศเขาก็แทบจะไม่เคยเห็นจาริตอารมณ์ดีเลย

“ ขอโทษคะ ”

ปลายสายเงียบไปนิดหนึ่งก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงอย่างรู้ตัว แต่ก็ไม่มีคำพูดหวานๆ ปลอบประโลมที่เธออยากจะได้ยิน เขาพูดเข้าจุดของรฐะทันทีอย่างที่ทำอยู่เสมอ

“ สถาปนิกที่จะมาทำบ้านอยากจะทำที่บ้านใหม่ แต่ว่าผมไม่ว่างเลย มีบางจุดที่เขาไม่แน่ใจว่าเราจะเอาอย่างไร คุณช่วยไปดูที่เขาจะได้สรุปแบบแล้วก็ประเมินราคาออกมา ”

“ แต่ทักไม่รู้ว่าคุณรติอยากได้แบบไหนคะ ”

“ โธ่เอ๊ย คุณก็ตัดสินใจไปเลยเถอะ ” น้ำเสียงเริ่มขุ่นขึ้นอีก อารมณ์ในช่วงเวลาทำงานของหนุ่มใหญ่มักจะเป็นเช่นนี้เสมอ

“ อย่างเรื่องห้องครัวแล้วก็ชอกเล็กชอกน้อยทั้งหลายผมจะมีปัญหาที่ไหนไปออกความคิดล่ะว่ามันควรจะเป็นยังไง พอเสร็จแล้วก็คุณนั่นแหละจะเป็นคนใช้พื้นที่ คุณพูดกับเขาไปตามที่ขอบก็แล้วกัน ”

แล้วเขาจะพอใจหรือเปล่า หลังจากตกแต่งเสร็จจนใช้งานแล้วไม่พอใจจะมาตำหนิใหม่ว่าเขาเป็นคนจัดการเรื่องนี้

อาการนี้ของเธอทำให้อีกฝ่ายทัมมเอาว่า

“ อะไร แค่นี้ก็ทำไม่ได้หรือทัด ทำไม่ไม่มีความมั่นใจ ในตัวเองเสียเลย เสียแรงเรียนจบมาจากเมืองนอก ”

ทัดทยาจำได้ว่าตนไม่เคยมีปัญหาเรื่องความมั่นใจในตัวเองมาก่อน แต่เริ่มมามีตั้งแต่กลายเป็นคนรักของจาริต หนุ่มใหญ่ต่างวัย ซึ่งรู้จักและทำธุรกิจอยู่กับบิดาเธอ และนับแต่นั้น เขาก็เป็นผู้ขีดเส้นให้เธอเดินมาตลอด จาริตไม่ประหยัดคำพูดในทางลบมาแต่ไหนแต่ไร เธอไม่ยอมให้ชายหนุ่มไม่พอใจจนต้องใช้คำพูดเหล่านั้นออกมา จึงเปลี่ยนจากคนกล้าพูดกล้าทำมาเป็นสงสัยลังเลและไม่กล้าแสดงออก เธอเคยชินกับการที่จะรอให้จาริตตัดสินใจว่าเขาต้องการอะไรกันแน่ แล้วส่งออกมาเองตรงๆ

หญิงสาวแต่งตัวขับรถออกจากที่พักไปยังบ้านหลังใหญ่โอ่อ่าซึ่งจ้างยามมาเฝ้าดูแลตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ดึกใหญ่โอพารบิบให้เธอรู้สึกตัวเองเล็กนิด เหมือนกับความรู้สึกที่เธอมีเมื่ออยู่กับจาริต ไม่เคยจะมีความลึงโลดภาคภูมิใจในตัวเองเลย

หนุ่มสาวจากสำนักงานสถาปนิกมารออยู่ก่อนแล้ว กำลังเดินสำรวจจุดพื้นที่เพิ่มเติมจากที่ทำไว้ก่อนแล้ว พลังสเก็ทซ์ภาพ ประกอบต่างปฏิบัติต่อเธออย่างอ่อนน้อมเอาอกเอาใจราวกับเป็นสุภาพสตรีคนสำคัญ ทัดทยาไม่เคยกำจัดการรู้สึกอึดอัดใจต่อการให้ความสำคัญของคนอื่น ซึ่งได้มาจากการที่เธอเป็นว่าที่ภรรยาของจาริต ลงได้เลย รู้สึกว่าตนเองต้องสวมหน้ากากที่มองไม่เห็นเพื่อที่จะตอบสนองให้เหมาะสมกับที่พวกเขาคาดหวัง เธอรู้ว่าคนเหล่านั้นจะผิดหวังหากว่าเธอแสดงตัวตนที่แท้ของผู้หญิงธรรมดาๆ คนหนึ่งออกมา

หญิงสาวเดินไปทั่วบ้าน พุดคุยให้ความเห็นเรื่องการตกแต่งราวกับเป็นเจ้าของ เธอกำลังจะได้เป็นเจ้าของบ้านที่ใหญ่โตโอ่อ่าหลังนี้จริงๆ แต่ทัดทยากลับรู้สึกคล้ายกับว่าตนเป็นเพียงคนแปลกหน้าที่พลัดหลงเข้ามาเท่านั้น

แล้วทัดทยาก็กลับมานั่งชิมอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์อีกครั้ง หญิงสาวใช้การท่องเที่ยวค้นคว้าในระบบอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องคลายเหงามาเป็นเวลานานแล้ว ในครั้งนี้เธอมองหาแบบเฟอร์นิเจอร์และการตกแต่งบ้านหรูๆ แต่ยังไงก็ไม่วายคลิกกลับมาที่หน้าจอของโปรแกรมที่เธอและรหัทเคยใช้สนทนากัน

หญิงสาวเหม่อมองชื่อของชายหนุ่มในแถวรายชื่อที่ปรากฏสั้นๆ ถามตัวเองว่าเหตุใดจึงมีใจให้ชายหนุ่มแปลกหน้าคนนี้นักหนา สีหน้าประกายตาและรอยยิ้มของเขากระมัง ที่จวบบัดนี้ก็ยังคงเจืออยู่ในความทรงจำของเธอ วิธีการที่เขาเข้าถึงเธอในครั้งแรกนั้นน่าจะประเมินว่าเป็นวิธีการของผู้ชายเจ้าชู้กะล่อน แต่มันกลับกลายเป็นชื่อและเรียบง่ายแต่ว่าชวนประทับใจ ในความรู้สึกของเธอ ยิ่งมารู้ว่าแม่ของเขาเสียชีวิตในไฟ ที่คนของเธอเกี่ยวข้องด้วย ทัดทยาก็ยังรู้สึกติดค้างและผูกพัน หลายวัน ที่ติดต่อกันทางคอมพิวเตอร์ เธอได้อ่านแต่ข้อความดีๆ ที่สะท้อนตัวตนที่ร่าเริง มีอารมณ์ขันแต่ก็มีสาระของชายหนุ่ม ไม่มีช่วงเวลาใดเลยที่เธอจะมีความรู้สึกในทางลบ

ในครั้งสุดท้ายชายหนุ่มยังทิ้งคำแว่ววนไว้กับคำลา

...ไปก่อนนะครับ เพื่อนรอทานข้าวอยู่... อย่าลืมนอนไล่นี้ไว้ นะครับ วางเมื่อไหร่จะได้แวะเข้ามาคุยด้วย... พบกันคราวหน้าจะใจอ่อนให้เบอร์โทรศัพท์หรือยังครับ... ใจร้ายจังเลย... บ้ายบาย...

เขาหายไปหลายวันโดยไม่ให้สัญญาณให้เธอได้เตรียมตัว....

หญิงสาวขยับลุกขึ้นเดินจากที่นั่งอย่างเหงาหงอย หากแล้วเสียงสัญญาณที่ตั้งขึ้นบอกให้รู้ว่าใครคนใดคนหนึ่งในรายชื่อเพื่อนกำลังเข้ามาสู่ห้องสนทนาทำให้เธอหันกลับมา แผ่นป้ายเล็กๆ ที่ปรากฏให้เห็นทำให้สีหน้าของเธอเปล่งปลั่งขึ้น

รหัท กำลังอยู่ในสาย.....